

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžo/3/2013
Identifikačné číslo spisu:	5012200399
Dátum vydania rozhodnutia:	18.12.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Poláčková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:5012200399.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a členov senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Ľubici Filovej, v právnej veci žalobcu: E. E. H., advokát, so sídlom F. č. XX, B., proti žalovanému: Slovenská advokátska komora, so sídlom Kolárska č. 4, Bratislava, právne zastúpenému: JUDr. Eva Bušová, advokátka so sídlom Tobrucká č. 6, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Predsedníctva žalovaného sp. zn. P-14/2011:176/2009 z 24. júna 2011 a rozhodnutia Predsedníctva žalovaného sp. zn. P-30/2011:4491/2008 zo 14. októbra 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 21S/52/2012 a 21S/62/2012 z 26. septembra 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 21S/52/2012 a 21S/62/2012 z 26. septembra 2012, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Žiline napadnutým rozsudkom sp. zn. 21S/52/2012 a 21S/62/2012 z 26. septembra 2012 podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žaloby žalobcu, ktorými sa domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutí žalovaného vo veciach sp. zn. P-14/2011:176/2009 z 24. júna 2011 a sp. zn. P-30/2011:4491/2008 zo 14. októbra 2011, ktorými bola žalobcovi uložená pokuta v celkovej výške 2219 € za závažné porušenie povinností advokáta v zmysle § 13, § 18 ods. 2 a 3 a § 56 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii (ďalej len „zákon o advokácii“) a § 11 ods. 3 Advokátskeho poriadku.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že krajský súd v predmetnej veci nariadil termín pojednávania na 26. septembra 2012. Na nariadený termín pojednávania sa nedostavil žalobca, pričom doručenie predvolania mal vykázané riadnym spôsobom. Svoju neprítomnosť na pojednávaní ospravedlnil písomným podaním, ktoré bolo krajskému súdu doručené 25. septembra 2012 s tým, že na pojednávaní má záujem osobne sa zúčastniť, avšak v súčasnosti mu to jeho zdravotný stav nedovoľuje, pričom poukázal na lekársku správu z neurologickej ambulancie z 24. septembra 2012, ktorú zároveň vo fotokópii predložil.

Z fotokópie lekárskej správy z 24. septembra 2012 krajský súd zistil, že žalobca sa 24. septembra 2012 zúčastnil vyšetrenia u H. P., pričom v závere správy z tohto dňa je uvedené, že nie je schopný zúčastniť sa pojednávania na súde.

Krajský súd s poukazom na § 250g ods. 2, § 246c ods. 1 veta prvá a § 119 ods. 3 OSP neakceptoval žiadosť žalobcu o odročenie pojednávania zo zdravotných dôvodov vzhľadom na to, že podľa jeho názoru predložené potvrdenie v ktorom je uvedené, že žalobca nie je schopný zúčastniť sa pojednávania sa nevzťahuje ku dňu vytýčeného termínu pojednávania, nakoľko bolo vystavené 24. septembra 2012 a nešlo o doklad potvrdzujúci práceneschopnosť žalobcu v deň pojednávania, t.j. 26. septembra 2012. Navyše, z predloženého potvrdenia podľa názoru krajského súdu nevyplyva, že 26. septembra 2012 žalobca nebol schopný bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu zúčastniť sa pojednávania.

Krajský súd poukázal aj na charakter konania podľa piatej časti druhej hlavy OSP, keď v danom prípade je pre súd rozhodujúci v zmysle § 250i ods. 1 OSP skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia a tiež na § 250h ods. 1 OSP, podľa ktorého môže žalobca rozsah napadnutého rozhodnutia rozšíriť len v lehote podľa § 250b ods. 1 OSP, t. j. v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia správneho orgánu v poslednom stupni.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti dospel krajský súd k záveru, že pokiaľ konal a rozhodol v neprítomnosti žalobcu, neodňal mu tým možnosť konať pred súdom.

Pokiaľ ide o vecnú stránku problému, z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že Rozhodnutím II. Disciplinárneho senátu pri Slovenskej advokátskej komore (ďalej len „SAK“) č. DS II.-82/09:176/2009 z 25. januára 2011 bol žalobca uznaný za vinného, že napriek tomu, že mu dňa 15. januára 2008 H. R. a H. H. vypovedali splnomocnenie na zastupovanie, 1. nevykonával s klientmi písomné finančné vysporiadanie; 2. nevrátil im všetky doklady; a 3. zároveň v zmluve o poskytnutí právnych služieb v čl. V. ods. 1 dohodol pre prípad vypovedania zmluvy zo strany klientov pred skončením veci zmluvnú pokutu. Týmto konaním sa dopustil disciplinárneho previnenia podľa § 56 ods. 1 zákona o advokácii, pretože závažným spôsobom porušil povinnosti advokáta uložené mu u skutku pod bodom 1 v § 13 Advokátskeho poriadku, podľa ktorého po skončení zastúpenia sú advokát alebo spoločnosť povinní vec s klientom písomne finančne vysporiadať, u skutku pod bodom 2 porušil povinnosť uloženú mu pri poskytovaní advokátskych služieb v § 13 Advokátskeho poriadku, v zmysle ktorého sú advokát alebo spoločnosť povinní vrátiť klientovi všetky doklady, ktoré mu zveril a u skutku pod bodom 3 závažným spôsobom porušil povinnosti uložené v § 18 ods. 3 zákona o advokácii, podľa ktorého advokát postupuje pri výkone advokácie tak, aby neznižoval dôstojnosť advokátskeho stavu, v záujme čoho je povinný dodržiavať pravidlá profesijnej etiky a iné pravidlá, ktoré určujú predpisy komory, ako aj § 5 Advokátskeho poriadku, podľa ktorého pri poskytovaní právnych služieb je prvoradý záujem klienta. Jeho oprávnené záujmy majú prednosť pred inými záujmami advokáta, ako aj pred jeho ohľadom na iných advokátov. Za to mu bolo uložené, disciplinárne opatrenie podľa § 56 ods. 2 písm. c/ zákona o advokácii t. j. peňažná pokuta vo výške 5-násobku minimálnej mesačnej mzdy, t.j. 1585 €.

V odôvodnení rozhodnutia poukázal prvostupňový orgán na špecifikované porušenia jednak zákona o advokácii a jednak ustanovenia Advokátskeho poriadku, pričom podľa jeho názoru bolo preukázané, že najneskôr dňom doručenia odvolania splnomocnenia zo strany H. R. a H. H., žalobcovi zaslané doporučene dňa 5. septembra 2008, zaniklo splnomocnenie udelené žalobcovi 15. januára 2008, ako aj zmluva o poskytovaní právnych služieb z 22. novembra 2008.

Disciplinárny senát zastal názor, že hneď po doručení odvolania splnomocnenia sťažovateľmi mal žalobca s nimi bez zbytočného odkladu vec písomne finančne vysporiadať. Z dokazovania bolo preukázané, že tak urobil až po podaní sťažnosti a to listom z 20. marca 2009. Tvrdenie, že sťažovateľom zaslané finančné vysporiadanie sa preukázalo ako účelové. Tento postup bol teda v rozpore s § 13 Advokátskeho poriadku. Výúčtovanie, ktoré zaslané sťažovateľom až 20. marca 2009, teda šesť mesiacov od doručenia odvolania splnomocnenia malo podľa senátu vady. Vo vzťahu k druhému skutku bolo uvedené, že pokiaľ splnomocnenie, ako aj zmluva o poskytnutí právnych služieb, zanikli 5. septembra 2008, mal žalobca v súlade s Advokátskym poriadkom bez zbytočného odkladu vrátiť všetky doklady, ktoré mu boli zverené. Z vykonaného, dokazovania bolo preukázané, že tak urobil až po podaní sťažnosti sťažovateľov a to listom z 20. marca 2009. Zverené doklady žalobca zaslané sťažovateľom listom až šesť mesiacov od doručenia odvolania splnomocnenia. Vo vzťahu k tretiemu skutku bolo preukázané, že sa skutok stal tak, ako je uvedený v disciplinárnom návrhu. Bolo zrejmé, že žalobca

nechápe význam vzťahu klienta a advokáta, ktorý je v zmysle § 3 Advokátskeho poriadku založený na vzájomnej dôvere. Už zo samotnej úpravy splnomocnenia v Občianskom zákonníku vyplýva, že splnomocnenie zanikne, ak ho splnomocniteľ odvolal. Zákon nepodmieňuje odvolanie splnomocnenia splnením žiadnej podmienky a toto zaniká okamihom jeho odvolania. To znamená, že je zdôraznená zásada dôveryhodnosti vzťahu mandanta a mandatára. Pokiaľ išlo o zmluvnú pokutu, disciplinárny senát bol názoru, že zmluvnú pokutu možno definovať ako zmluvnými stranami vopred dohodnuté peňažné plnenie pre prípad možného budúceho neplnenia alebo čiastočného splnenia jeho zmluvnej povinnosti. Pri dojednaní zmluvnej pokuty je potrebné presne definovať zmluvnú povinnosť alebo zmluvné povinnosti, ktorých porušenie zabezpečuje. Uplatnenie základného práva zo strany klienta, vypovedanie zmluvy, nemôže byť viazané na sankcie v podobe zmluvnej pokuty. Toto ustanovenie zmluvy považoval disciplinárny senát za absolútne neplatné podľa § 39 Občianskeho zákonníka a na základe uvedeného potom dojednanie zmluvnej pokuty v zmluve o poskytnutí právnych služieb je v rozpore s § 18 ods. 3 zákona o advokácii a aj v rozpore s § 5 Advokátskeho poriadku. Pri ukladaní druhu disciplinárneho opatrenia vychádzal správny orgán prvého stupňa zo skutočností, že v danom prípade išlo o závažné porušenie povinností advokáta, pričom ochrana záujmov klienta a presadzovanie ochrany práv klienta patria medzi najdôležitejšie princípy výkonu advokátskeho povolania, bez dodržania ktorých by poskytovanie právnych služieb nemohlo byť riadne vykonávané a nemohla by existovať ani len nevyhnutná dôvera medzi advokátom a jeho klientom. Podmieňovať výpoveď zmluvy o poskytovaní právnych služieb uplatňovaním zmluvnej pokuty a nevysporiadanie sa s klientom po skončení právneho vzťahu vytvára stav negatívneho povedomia klientov a tým i verejnosti všeobecne, o kvalite poskytovaných právnych služieb. Práve preto z dôvodu závažnosti porušenia povinností advokáta disciplinárny senát zvolil formu peňažnej pokuty ako tretí stupeň disciplinárneho opatrenia. Vo vzťahu k výške peňažnej pokuty uviedol, že ide o prvé závažné porušenie predpisov na výkon advokácie a uložený trest má pôsobiť u advokáta nielen sankčne, ale aj preventívne a výchovne.

Na základe odvolania žalobcu rozhodoval vo veci žalovaný rozhodnutím pod č. P-14/2011:176/2009 z 24. júna 2011, ktorý prvostupňové rozhodnutie potvrdil. V odôvodnení rozhodnutia vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobcu uviedol, že tieto nie sú dôvodné, pričom poukázal na to, že revízna komisia SAK nie je viazaná obsahom sťažnosti a ak v rámci prešetrovania zistí aj iné porušenia povinností advokáta, aj keď nie sú obsahom sťažnosti, je povinná podať návrh na začatie disciplinárneho konania voči advokátovi. Táto povinnosť vyplýva z § 3 Disciplinárneho poriadku. Vo vzťahu k prvému aj druhému skutku bolo objektívne zistené porušenie povinností advokáta a ani neskoršie dodatočné zaslanie vyúčtovania a dokladov nezmenilo nič na okolnosti, že v lehote, ktorá by bola bývala primeraná k nim nedošlo. Podľa názoru žalovaného, advokát tým, že neeviduje poštu v preukaznej forme riskuje možnosť dostania sa do dôkaznej núdze pri preukázaní faktu, či zásielky riadne a včas klientovi zaslal. V treťom skutku bol predmet skutku nesporný. Lišil sa len jeho výkladom zo strany disciplinárneho senátu a žalobcu. Podľa názoru žalovaného, prvostupňový senát správne argumentoval, že dohodou o zmluvnej pokute v prospech advokáta pri vypovedaní plnej moci dochádza k obmedzeniu zmluvnej slobody klienta. Vypovedanie plnej moci advokátovi je neodňateľným právom klienta. Obsah zmluvy musí predovšetkým rešpektovať pravidlá profesijnej etiky, základnou zásadou advokácie je presadzovanie záujmov klienta a táto zásada nevyníma ani dohodu o trovách právnej služby. Výrok o uložení disciplinárneho opatrenia formou peňažnej pokuty považoval odvolací orgán za správny z dôvodov, ktoré uviedol prvostupňový senát v rozhodnutí aj vzhľadom na trvanie a charakter porušenia povinností advokátom a jeho prístupu k disciplinárnemu konaniu. Dlhotrvajúca práceneschopnosť nebola vyhodnotená ako poľahčujúca okolnosť, naopak, prístup advokáta k disciplinárnemu konaniu bol vyhybavý so snahou mnohonásobne termíny pojednávania odročovať, čo sa opakovalo na oboch stupňoch konania a výrazne zvyšovalo jeho náklady. Zároveň žalovaný poukázal na to, že ak je advokát v dôsledku dlhotrvajúcej prekážky vrátane trvania PN nespôsobilý vykonávať osobne advokátsku činnosť, je povinný za seba ustanoviť zástupcu, čo žalobca zrejme nespravil a tým mohol spôsobiť prieťahy v konaniach a vo veciach svojich klientov v rozpore s ich záujmami.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku ďalej vyplýva, že IV. Disciplinárny senát disciplinárnej komisie SAK rozhodnutím č. DS IV.-64/09:449/2008 zo 7. apríla 2011 rozhodol podľa § 25 ods. 1, § 20 ods. 1 a § 20 ods. 2 písm. d/ Disciplinárneho poriadku vo vzťahu k žalobcovi, že sa tento uznáva vinným za to, že pri zastupovaní sťažovateľky A.. H. T. v sporoch vedených na Okresnom súde v Žiline prevzal

zálohu vo výške 40 000 Sk (1327,76 €), ktorú po vypovedaní splnomocnenia sťažovateľkou 28. decembra 2007 a 23. januára 2008 vyúčtoval len faxovým podaním a nedoložil, že je platiteľom DPH a nevrátil preplatok, o ktorého vrátenie sťažovateľka opakovane žiadala.

Týmto sa dopustil disciplinárneho previnenia podľa § 56 ods. 1 zákona o advokácii, pretože závažným spôsobom porušil povinnosť advokáta uloženú v § 18 ods. 2 a 3 zákona o advokácii a § 11 ods. 3 Advokátskeho poriadku SAK za čo mu bolo uložené podľa § 56 ods. 2 písm. c/ zákona o advokácii disciplinárne opatrenie - peňažná pokuta vo výške 2-násobku minimálnej mzdy, t.j. 634 €, ktorú bol povinný zaplatiť do 15 dní od nadobudnutia právoplatnosti. Disciplinárny senát vo svojom rozhodnutí poukázal na to, že z dôkazného materiálu v spise dospel jednoznačne k nepochybným skutkovým zisteniam, že 25. júna 2006 splnomocnila sťažovateľka žalobcu na právne zastupovanie vo veci vedenej na Okresnom súde v Žiline sp. zn. 6C/96/2006. Toto splnomocnenie mu vypovedala 28. decembra 2007, o čom svedčí fotokópia podacieho lístka. Dňa 23. januára 2008 vypovedala sťažovateľka splnomocnenie na právne zastupovanie udelené žalobcovi 28. novembra 2006 vo veci vedenej na Okresnom súde v Žiline sp. zn. 6C/96/2006, ktoré potvrdil osobne listom dňa 23. januára 2008.

Sťažovateľka potvrdila prevzatie písomností vo vyššie uvedených súdnych sporoch a taktiež žiadala o písomné vyúčtovanie poskytnutej zálohy vo výške 40 000 Sk (1327,76 €), ktorý list žalobca osobne prevzal 27. januára 2008, čo potvrdil svojím podpisom. Poslednú výzvu na vyúčtovanie zálohy adresovala sťažovateľka žalobcovi listom z 31. novembra 2008, ktorú prevzal 3. decembra 2008. Napokon 26. januára 2009 došlo k jednaniu, kde bola podľa zúčastnených strán vyúčtovaná záloha a tiež vyriešené vzájomné nároky v predmetnej veci. Z tohto dôkazného stavu disciplinárny senát potom prijal záver o tom, že žalobca sa dopustil disciplinárneho previnenia advokáta, ako zavineného porušenia povinnosti vyplývajúcej zo zákona alebo z predpisu komory spôsobom opísaným vo výrokovej časti rozhodnutia. Na výzvy sťažovateľky žalobca nereagoval a preddavok vyúčtoval a preplatok vrátil až po doručení sťažnosti revíznej komisii a jej výzve na zaujatie stanoviska k sťažnosti. Senát dospel k záveru, že adekvátnym vyjadrením všetkých uvedených zákonných kritérií bude sankcia v podobe disciplinárneho opatrenia vo výške dvojnásobku minimálnej mzdy 634 €.

Na základe odvolania žalobcu vo veci rozhodoval žalovaný rozhodnutím P-30/2011:4491/2008 zo 14. októbra 2011, ktorý prvostupňové rozhodnutie potvrdil. V odôvodnení rozhodnutia poukázal vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobcu, že vo veci sa konalo pojednávanie o odvolaní 14. októbra 2011 v neprítomnosti žalobcu vzhľadom na neexistenciu dôvodov na jeho odročenie. Advokát síce ospravedlnil svoju neprítomnosť na odvolacom pojednávaní a predložil doklad o ošetrovaní u lekára, ale zároveň nepožiadaval o jeho odročenie a netrval na svojej osobnej účasti na ňom. V texte podania uvádzal, že trvá na svojom odvolaní. Odvolací orgán považoval podmienky podľa § 17 ods. 7 Disciplinárneho poriadku na pojednávanie v neprítomnosti za splnené, vzhľadom na nepožiadanie o odročenie pojednávania. Prvostupňové rozhodnutie na základe § 59 ods. 3 zákona o advokácii považoval odvolací senát za vecne správne, čo do rozhodnutia o uznaní viny a aj disciplinárneho opatrenia, jeho druhu a aj výmery. Odvolací orgán sa stotožnil so zisteným skutkovým stavom a z neho vyvozenými právnymi závermi prvostupňového disciplinárneho senátu a na tieto v celom rozsahu poukázal. Vo vzťahu k námietke o nezákonnom procesnom postupe disciplinárneho senátu, ktorý pojednával napriek žalobcovmu ospravedlneniu žalovaný uviedol, že advokát svoju neprítomnosť neospravedlnil riadne, nezaslal doklad o trvaní PN, či inej prekážke zdravotného stavu. Bez hodnoverného dokladu nemal senát za preukázané, že doterajšia PN, či iné zdravotné prekážky stále trvajú. Navyše z postupu advokáta skôr bolo badať vyhýbanie sa účasti na pojednávaní, opakované viacnásobné ospravedlnenie sa, ktoré bránil hospodárnemu a v primeranej lehote skončenému vybaveniu veci. Z vykonaného dokazovania bolo zistené porušenie povinnosti advokáta a ani jej neskoršie dodatočné vrátenie časti zálohy a vydanie dokladu o platcovi DPH nezmenilo nič na okolnosti, že v lehote, ktorá by bola bývala primeraná k vráteniu nedošlo. Advokátom uvádzané zdravotné prekážky brániace kontaktovaniu sa s klientkou a korešpondovaniu s ňou nie sú obranou. Skôr naopak, dlhodobá práceneschopnosť advokáta bez ustanovenia za seba splnomocneného zástupcu, či už priamo ním alebo prostredníctvom SAK, je možným porušením ustanovenia § 17 zákona o advokácii a ohrozuje záujmy klientov, preto takúto obranu nemohol žalovaný v žiadnom prípade akceptovať. Existencia skutku vyplýva predovšetkým z listinných dôkazov (sťažnosti sťažovateľky, listy, výzvy, záznam z jednania s klientom), ktoré v súhrne preukazujú opak tvrdenia žalobcu o tom, že zálohu od klientky neprevzal a nemal čo vyúčtovať. Ak by nebol preddavok prevzatý, nedošlo by k jeho následnému vysporiadaniu a vráteniu preplatku až vo výške

19 706 Sk v roku 2009. Aj v texte samotnej dohody spísanej advokátom sa uvádza vyplatenie titulom vyúčtovania zloženej zálohy. Podľa názoru žalovaného je úplne nelogické, aby advokát vrátil svojej bývalej klientke peniaze v danej výške, ktoré by predtým neprezval. Fakt, že okolnosť prevzatia zálohy klientkou nemal advokát potvrdenú účtovným dokladom, nesvedčí o nedôslednosti klientky, ako to deklaroval advokát, ale skôr o obchádzaní daňových a účtovných predpisov advokátom ako podnikateľom. Ďalšia obrana advokáta, že bez súčinnosti exklientky a oznámenia výsledku konania nebolo možné presne trovy právneho zastúpenia vyčísliť, bola posúdená ako účelová, pretože tieto mohol a mal vyúčtovať na základe právneho stavu v čase ním vykonaných úkonov, ktorých hodnotu, podľa advokátskej tarify a počet, podľa realizovaného stavu počas právneho zastupovania, musel poznať. Výrok o uložení disciplinárneho opatrenia formou peňažnej pokuty považoval žalovaný za správny z dôvodov, ako uviedol prvostupňový senát aj vzhľadom na trvanie a charakter porušenia povinnosti advokáta. Konaním žalobcu došlo k finančnej škode jeho bývalej klientke, nebolo možné uvažovať o uložení menej prísnejšej sankcie formou písomného verejného napomenutia alebo dokonca upustiť od potrestania, ako to navrhol žalobca.

Z administratívneho spisu krajský súd zistil, že návrh na začatie disciplinárneho konania, v predmetnej veci bol podaný v lehote podľa § 58 ods. 2 zákona o advokácii, t.j. v lehote 6-tich mesiacov odo dňa, keď sa navrhovateľ dozvedel o disciplinárnom previnení najneskôr však do dvoch rokov odo dňa, keď disciplinárnemu previneniu došlo. Nesporné bolo, že disciplinárne konanie začalo na návrh revíznej komisie z 15. júla 2009 pre závažné porušenie povinnosti advokáta uvedených v § 13 a § 5 Advokátskeho poriadku a § 18 ods. 3 zákona o advokácii. Návrhu predchádzala sťažnosť H. R. a H. H. na SAK vo vzťahu k tomu, že žalobcovi títo zverili právne zastupovanie vo veci úpravy vlastníckych práv k pozemkom v katastrálnom území B.. Nesporné podľa krajského súdu bolo, že k odvolaniu splnomocnenia zo strany sťažovateľov došlo na základe písomného odvolania plnej moci, ktoré bolo zaslané žalobcovi dňa 5. septembra 2008 a teda došlo k zániku splnomocnenia medzi sťažovateľmi a žalobcom.

Podľa názoru krajského súdu bolo jednoznačne preukázané, že žalobca porušil § 13 Advokátskeho poriadku, podľa ktorého po skončení zastúpenia sú advokát alebo spoločnosť povinní klientovi vrátiť všetky doklady, ktoré im zveril. Krajský súd poukázal na to, že sa nemožno stotožniť s tvrdením žalobcu, že by lehota na odovzdanie dokladov zo strany advokáta k svojmu klientovi pri skončení zastupovania bola daná na úvahe samotného žalobcu. Aj keď je možné konštatovať, že z dikcie § 13 Advokátskeho poriadku vyplýva skutočnosť, že po skončení zastúpenia je povinný advokát klientovi vrátiť všetky doklady, ktoré mu zveril, preukázané bolo, že žalobca vrátil doklady síce po skončení zastupovania, ale urobil to až po podaní sťažnosti sťažovateľov na postup žalobcu na SAK listom z 20. marca 2009, t. j. po šiestich mesiacoch po skončení zastupovania. Žalobca v konaní nepreukázal, že vrátil doklady svojim exklientom skôr. Lehota bez zbytočného odkladu a teda povinnosť vrátiť predmetné doklady po skončení zastupovania, aj keď nie je striktné stanovená v Advokátskom poriadku, resp. nebola stanovená striktné (bez zbytočného odkladu) v Advokátskom poriadku, ktorý bolo potrebné aplikovať na daný skutok (Advokátsky poriadok zo dňa 16. júna 2007) je potrebné ju považovať za lehotu na vrátenie dokladov bez zbytočného odkladu po skončení zastupovania aj s poukazom na to, že Advokátsky poriadok z 19. júna 2010 už takúto lehotu v § 13 precizuje. Túto lehotu nie je možné podľa názoru krajského súdu vykladať v neprospech exklienta, to znamená, že by doklady zo strany advokáta po skončení zastupovania mohli byť vrátené kedykoľvek resp. vrátenie by bolo ponechané na úvahe žalobcu (advokáta). Navyše, v predmetnom prípade bolo preukázané, že žalobca predmetné doklady vrátil až po podaní sťažnosti zo strany exklientov. Rovnako to bolo aj v prípade písomného finančného vysporiadania, kedy bolo preukázané, že žalobca sa so sťažovateľmi vysporiadal až 6 mesiacov od doručenia odvolania plnomocenstva resp. až po podaní sťažnosti sťažovateľov vo vzťahu k SAK. Z tohto dôvodu bolo preukázané aj porušenie ustanovenia vo vzťahu k tomu, že sa po skončení zastupovania advokát s klientmi písomne finančne nevysporiadal a urobil tak až na základe podanej sťažnosti žalovanému.

Vo vzťahu k tretiemu skutku sa krajský súd stotožnil právnym názorom žalovaného, že v žiadnom prípade nie je možné viazať ukončenie plnomocenstva zo strany klienta na dojednanie zmluvnej pokuty, ktorú by mal klient platiť v prípade, ak by ukončil zastupovanie s daným advokátom (takéto dojednanie obsahovala zmluva o poskytnutí právnych služieb uzatvorená medzi H. K., H. P. a žalobcom v čl. V. 1 predmetnej zmluvy). V tomto smere podľa názoru krajského súdu je nepochybné, že žalobca sa dopustil

porušenia § 18 ods. 3 Zákona o advokácii, resp. § 5 Advokátskeho poriadku, keď žalovaný správny orgán správne konštatoval, že v prípade vzťahu klient - advokát je dôležitá základná zásada výkonu advokácie a to presadzovanie záujmov klientov a táto zásada nevyníma ani dohodu o trovách právnej služby. Takisto je potrebné zdôrazniť, že presadzovanie záujmov klientov má prednosť pred záujmami advokáta, pričom krajský súd zdôraznil, že nemožnosť dojednať zmluvnú pokutu v zmluve o poskytnutí právnej pomoci síce nevyplyva expresis verbis zo zákona o advokácii a ani z iných stavovských predpisov, ale jej použitie vylučuje výklad etických princípov, pravidiel a základných zásad výkonu advokácie. V danom prípade aj podľa názoru krajského súdu takýmto dojednaním zmluvnej pokuty pre prípad ukončenia zmluvného vzťahu klienta s advokátom je predovšetkým potrebné poukázať na to, že obmedzuje klienta v prípade, ak klient stratí dôveru v daného advokáta, aby mohol bez akýchkoľvek pochybností a zábran vypovedať plnomocenstvo advokátovi, nakoľko sa musí obávať dôsledkov, ktoré nastanú v dôsledku zaplatenia zmluvnej pokuty vo vzťahu k advokátovi. Tým klienta nepriamo núti k zotrvnaniu v zmluvnom vzťahu k advokátovi v prípade ak s ním klient nie je spokojný v prípade straty dôvery, tak ako bolo vyššie uvedené. Takýto postup advokáta je potom aj zo strany krajského súdu považovaný za nesprávny a teda znižujúci aj dôstojnosť advokátskeho stavu a je v rozpore s ust. § 5 ods. 1 Advokátskeho poriadku. Nepodstatná je námietka žalobcu, že žalovaný pri prejednávaní veci nevychádzal zo sťažnosti z 12. januára 2009, nakoľko k disciplinárnemu stíhaniu advokátov nedochádza len na základe podaných sťažností.

Vo vzťahu k námietke žalobcu k disciplinárnemu opatreniu a to uloženiu pokuty vo výške 5-násobku minimálnej mzdy - 1585 € sa krajský súd stotožnil s úvahou správneho orgánu prečo a z akých dôvodov bolo uložené žalobcovi toto disciplinárne opatrenie s poukazom na § 56 ods. 2 písm. c/ a § 56 ods. 3 zákona o advokácii, pričom bolo prihliadnuté na rozsah a povahu porušenej povinnosti, spôsob konania, následok a mieru zavinenia žalobcu. Konanie žalobcu je možné aj zo strany krajského súdu považovať za prvé závažné porušenie povinnosti advokáta, ktoré boli upravené jednak v zákone o advokácii a jednak v Advokátskom poriadku. Peňažná pokuta bola stanovená v rámci zákonného rámca, keď pokutu možno uložiť až do výšky 100 násobku minimálnej mesačnej mzdy ustanovenej osobitným predpisom. Výška pokuty stanovená za 3 skutky špecifikované vo výrokovej časti prvostupňového rozhodnutia bola stanovená na dolnej hranici a takto uložená podľa názoru krajského súdu bude plniť úlohu preventívnu, výchovnú, ale aj represívnu, t.j. v takto uloženej výške bude citeľná v majetkovej sfére žalobcu. Ani príklad trestného konania uvádzaný žalobcom nie je dobrým príkladom na prejednávaný prípad. Na druhej strane žalobca pokiaľ tvrdí, že pokuta je pre neho likvidačná v dôsledku zlého zdravotného stavu, krajský súd po oboznámení sa s administratívnym spisom rovnako zastal názor, že zo strany žalobcu bolo badať vyhýbanie sa disciplinárnemu konaniu a taktiež sa stotožnil s názorom žalovaného, že pokiaľ advokátovi neumožňuje dlhotrvajúca prekážka vykonávať advokáciu, je povinný si za seba ustanoviť zástupcu. Zároveň žalobca ani krajskému súdu nepreukázal žiadnymi dokladmi, že peňažná pokuta v stanovenej výške je pre neho likvidačná. Vzhľadom na všetky uvedené dôvody krajský súd vyhodnotil žalobné dôvody žalobcu vo vzťahu k predmetnému rozhodnutiu žalovaného ako nedôvodné.

Vo vzťahu k rozhodnutiu žalovaného č. P-30/2011:4491/2008 zo 14. októbra 2011 takisto krajský súd poukázal na to, že žalobné dôvody žalobcu sú nedôvodné. Z obsahu správneho spisu vyplynul riadne zistený skutkový stav vo vzťahu k popísanému skutku vo výrokovej časti prvostupňového rozhodnutia a na takto zistený skutkový stav boli potom správne aplikované predpisy zákona o advokácii resp. § 11 ods. 3 Advokátskeho poriadku zo dňa 16. júna 2007. Bolo podľa názoru krajského súdu preukázané, že klientka vypovedala žalobcovi plné moci 28. decembra 2007 a 23. januára 2008, požiadala ho o vyúčtovanie sumy 1327,76 €, ktorú sumu zložila ako preddavok na trovy konania a právneho zastupovania. Žalobca vyúčtovania a vrátenie sumy preplatku 657,59 € vykonal až 26. januára 2009, rok po skončení zastupovania resp. po podaní sťažnosti klientky na SAK, nakoniec takto zistený skutkový stav ani žalobca podrobnejšie nenamietal. Aj námietka žalobcu, že medzi ním a klientkou došlo k vysvetleniu situácie je nepodstatná vzhľadom na zistenia, ktoré vyplynuli z obsahu spisov resp. rozhodnutí správnych orgánov. Žalobca vo vzťahu k tejto veci namietal, že disciplinárny senát dňa 7. apríla 2011 konal a rozhodol v jeho neprítomnosti napriek žiadosti o odročenie zo zdravotných dôvodov, t.j. namietal, že došlo k porušeniu jeho práva osobne sa zúčastniť prejednenia veci. Taktiež namietal, že žalovaný resp. prvostupňový senát mohol použiť ust. § 56 ods. 5 zákona o advokácii a teda mohol upustiť od uloženia disciplinárneho opatrenia za disciplinárne previnenie resp. podľa § 56 ods. 2 zákona o advokácii mohol disciplinárny senát uvažovať aj o iných sankciách. K žalobnému dôvodu, že správne

orgány v danom prípade nerešpektovali zásadu ústnosti pojednávania, krajský súd poukázal najmä na to, že z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že dňa 7. apríla 2011 konal a aj rozhodol Disciplinárny senát v neprítomnosti žalobcu. Z obsahu zápisnice o pojednávaní v tento deň vyplynulo, že žalobca bol na pojednávanie predvolaný, pričom doručenie predvolania mu bolo vykázané dňa 14. marca 2011, pričom 5-dňová lehota na prípravu bola zachovaná. Zo žiadosti o odročenie termínu pojednávania zo dňa 21. marca 2011 doručenej žalovanému dňa 28. marca 2011 vyplýva, že žalobca žiadal o odročenie termínu pojednávania z dôvodu, že na deň 7. apríla 2011 má dlhodobu zabezpečené odborné lekárske vyšetrenie v Stredoslovenskom ústave srdcových a cievnych chorôb v Banskej Bystrici. Poukázal na to, že má záujem osobne sa zúčastniť pojednávania a nesúhlasí, aby bolo pojednávané a rozhodnuté v jeho neprítomnosti. Z obsahu spisu krajský súd nezistil, že by žalobca vo vzťahu k tejto žiadosti o odročenie pojednávania predložil nejaký doklad.

Zároveň z obsahu administratívneho spisu krajský súd zistil, že na odvolacie pojednávanie dňa 14. októbra 2011 sa žalobca nedostavil, pričom doručenie predvolania na termín pojednávania mal vykázané dňa 22. septembra 2011. Žalobca písomným podaním zo dňa 29. septembra 2011 doručeným žalovanému 5. októbra 2011 ospravedlnil neprítomnosť na pojednávaní s odôvodnením, že je v súčasnej dobe práceneschopný a navyše dňa 10. októbra 2011 bol objednaný na odborné vyšetrenie v Stredoslovenskom ústave srdcových a cievnych chorôb Banská Bystrica. Zotrval na podanom odvolaní zo dňa 5. mája 2011 a poukázal aj na ustanovenie a postup § 56 ods. 5 zákona o advokácii. K ospravedlneniu neprítomnosti bolo priložené potvrdenie zo Stredoslovenského ústavu srdcových a cievnych chorôb Banská Bystrica, že žalobca bol preobjednaný na kardiologické vyšetrenie na deň 10. októbra 2011 zo dňa 3. októbra 2011. Krajský súd mal za to, že žalobca predložil doklad o tom, že sa má zúčastniť lekárskeho vyšetrenia, avšak nepožiadal o odročenie daného odvolacieho pojednávania, t.j. ani podľa názoru krajského súdu netrval na svojej osobnej účasti na odvolacom pojednávaní.

Podľa ust. § 17 ods. 7 Disciplinárneho poriadku, ak sa disciplinárne obvinený na pojednávanie nedostaví a nepožiadal ani o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu, senát môže pojednávať v jeho neprítomnosti. Ak disciplinárne obvinený požiadava najneskôr do začatia pojednávania o jeho odročenie a ak sú na odročenie dôvody hodné osobitného zreteľa, predseda senátu môže pojednávanie odročiť.

Podľa názoru krajského súdu boli teda splnené podmienky ust. § 17 ods. 7 Disciplinárneho poriadku na pojednávanie v neprítomnosti žalobcu. V prvom prípade dňa 7. apríla 2011 žalobca nedoložil doklad do začatia pojednávania dňa 7. apríla 2011, ktorý by preukazoval odborné lekárske vyšetrenie na deň pojednávania 7. apríla 2011. V druhom prípade na odvolacom pojednávaní dňa 14. októbra 2011 rovnako boli splnené podmienky pojednávania v neprítomnosti žalobcu o jeho disciplinárnom delikte. Tu žalobca len ospravedlnil svoju neúčast', nežiadal o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, nemohlo zo strany správnych orgánov podľa názoru krajského súdu dôjsť vo vzťahu k žalobcovi k porušeniu zásady ústnosti, resp. k porušeniu práva osobne sa zúčastniť prejednávania jeho disciplinárneho obvinenia.

Vo vzťahu k uloženému disciplinárnemu opatreniu - peňažnej sankcii 634 € ako dvojnásobku minimálnej mzdy krajský súd uviedol, že žalovaný sa vysporiadal s tým, prečo nepristúpil v predmetnom prípade k aplikácii ust. § 56 ods. 5 zákona o advokácii, t.j. k upusteniu od uloženia disciplinárneho opatrenia a taktiež poukázal aj na dostatočné odôvodnenie uloženia disciplinárneho opatrenia. V odôvodnení druhostupňového rozhodnutia poukázal žalovaný aj na to, že formu peňažnej sankcie považuje za správnu, nakoľko jeho konaním došlo ku finančnej škode jeho bývalej klientke a z tohto dôvodu nebolo možné uvažovať o napomenutí, dokonca upustiť od uloženia sankcie. Je možné poukázať na to, že v danom prípade bola použitá správna úvaha vo vzťahu k uloženému disciplinárnemu previneniu zákonným spôsobom, pričom treba zdôrazniť, že správny súd nesmie svojvoľne zasahovať do zákonnej správnej úvahy (rešpektujúc systém trojdelenia moci) a preto aj moderácia sankcie, v danom prípade disciplinárneho opatrenia, je prípustná najmä v prípadoch sankcie, v ktorej bolo rozhodnuté zjavne neproporcionálne a neprimerane povahe skutku a jeho dôsledkom. Uložené disciplinárne opatrenie - peňažná pokuta vo výške 2-násobku minimálnej mesačnej mzdy v danom prípade bola podľa názoru krajského súdu použitá v rámci zákonného rámca (maximálne možnom uložiť peňažnú pokutu až do výšky 100-násobku minimálnej mesačnej mzdy ustanovenej osobitným predpisom) podľa § 56 ods. 2 písm. c/ zákona o advokácii. Žalovaný, resp. ani prvostupňový správny orgán nijakým spôsobom nevybočili z tohto zákonného rámca, svoje rozhodnutie dostatočným spôsobom zdôvodnili, najmä prečo

prikročili k danému uloženiu disciplinárneho opatrenia.

Krajský súd po preskúmaní napadnutých rozhodnutí žalovaného, ako aj rozhodnutí a postupov správnych orgánov prvého stupňa mal za to, že rozhodnutia žalovaného sú súladné so zákonom, vo veci bol dostatočne zistený skutkový stav a na takto zistený skutkový stav boli správne aplikované právne predpisy zákona o advokácii resp. Disciplinárny poriadok a Advokátsky poriadok SAK.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vrátil mu vec na nové prejednanie a rozhodnutie, nakoľko podľa jeho názoru krajský súd nepostupoval správne, keď uskutočnil pojednávanie a vo veci vyhlásil rozsudok bez toho, aby rešpektoval jeho žiadosť o odročenie pojednávania doloženú lekárskeym potvrdením o tom, že mu zdravotný stav neumožňuje zúčastniť sa súdneho pojednávania. K meritu veci sa vyjadril len veľmi všeobecne v tom zmysle, že krajský súd sa nevysporiadal kvalifikovane s otázkami korešpondujúcimi s právom účastníka na odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods.2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods. 2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods.1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk, a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Rozsudok bol verejne vyhlásený 18. decembra 2013 podľa § 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku).

V prejednávanom prípade bolo potrebné primárne posúdiť správnosť resp. nesprávnosť procesného postupu krajského súdu, ktorý 26. septembra 2012 pojednával v neprítomnosti žalobcu napriek tomu, že žalobca sa z neúčasti na pojednávaní ospravedlnil, doložil potvrdenie od lekára a trval na osobnej účasti na pojednávaní.

Podľa § 250g ods. 2 OSP, ak sa účastníci na pojednávanie nedostavia, môže sa vec prejednať v ich neprítomnosti; konanie sa nesmie z tohto dôvodu prerušiť.

Podľa § 246c ods. 1 veta prvá pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 119 ods. 3, ak je dôvodom na odročenie pojednávania zdravotný stav účastníka alebo jeho zástupcu, návrh na odročenie pojednávania musí obsahovať aj vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že zdravotný stav účastníka alebo jeho zástupcu neumožňuje účasť na pojednávaní. Za takéto vyjadrenie sa považuje vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že účastník alebo jeho zástupca nie je schopný bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu sa zúčastniť pojednávania.

Preskúmaním spisového materiálu aj odvolací súd dospel k záveru, že potvrdenie, ktoré predložil žalobca zákonom stanovené kritériá nespĺňalo. Predovšetkým toto bolo vystavené 24. septembra 2012, pričom pojednávanie bolo vytýčené na termín 26. septembra 2012 a je nad všetku pochybnosť zrejmé, že nešlo o doklad potvrdzujúci práceneschopnosť žalobcu v deň pojednávania. Navyše, z predloženého potvrdenia nevyplýva, že žalobca bol 26. septembra 2012 v takom stave, že by účasť na súdnom pojednávaní ohrozila jeho život alebo zdravie, keďže v potvrdení sa uvádza, že sa má podrobiť kontrole

pri pretrvávajúcej ťažkosti, pričom nie je zrejmé, či 26. septembra 2012, t. j. o dva dni neskôr po vyšetrení ešte ťažkosti pretrvávali. Preto po zvážení všetkých okolností daného prípadu s prihliadnutím na správanie žalobcu v konaní pred správnymi orgánmi, ako aj na charakter konania podľa piatej časti druhej hlavy OSP, dospel odvolací súd k záveru, že krajský súd postupoval správne, keď 26. septembra 2012 pojednával v neprítomnosti žalobcu, nakoľko pre takýto postup boli splnené všetky zákonom stanovené podmienky.

Pokiaľ ide o námietky žalobcu, že rozsudok krajského súdu je nedostatočne odôvodnený, odvolací súd poukazuje na to, že v zmysle ustálenej judikatúry najvyššieho súdu pre posúdenie arbitrárnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku je kľúčové zistenie, či spôsob, ktorým krajský súd odôvodnil svoje rozhodnutie, je ústavne a zákonne konformný. Inými slovami povedané, úlohou najvyššieho súdu bolo zistiť, či spôsob výkladu príslušných zákonných ustanovení, ktorým krajský súd zdôvodnil svoje rozhodnutie, vzhľadom na zistený skutkový stav, nie je svojvoľný (arbitráry) alebo ústavne a zákonne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu aplikovanej právnej úpravy (mutatis mutandis II. ÚS 127/07).

Ako vyplýva z konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR (napríklad II. ÚS 127/07, I. ÚS 110/02) o svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. V predmetnej právnej veci aplikácia a výklad príslušných ustanovení zákona o advokácii, Advokátskeho poriadku a Disciplinárneho poriadku nie je popretím ich zmyslu. V tejto súvislosti najvyšší súd konštatuje, že napadnutý rozsudok krajského súdu je riadne odôvodnený, nie je arbitráry a nesignalizuje možnosť porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy. Úvaha krajského súdu, ktorá vychádza z konkrétnych faktov je logická, a preto aj legitímna a žiadne znaky arbitrárnosti nevykazuje.

Skutočnosť, že sa žalobca s názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (napríklad II. ÚS 87/07-10). Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach konštantne pripomína, a najvyšší súd sa s tým v plnej miere stotožňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05).

Vychádzajúc z uvedeného podľa názoru odvolacieho súdu nedošlo k porušeniu práva žalobcu na prístup k súdu a nebola mu ani odňatá možnosť konať pred súdom.

Pokiaľ ide o meritum veci, žalobca sa v odvolaní k tomuto nevyjadril, obmedzil sa iba na všeobecné konštatovania o nevysporiadaní sa krajského súdu s otázkami korešpondujúcimi s právom účastníka na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a nepredložil žiadne dôkazy, ktoré by spochybňovali skutkové zistenia správnych orgánov a krajského súdu.

Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii, advokácia pomáha uplatňovať ústavné právo fyzických osôb na obhajobu a chrániť ostatné práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb v súlade s Ústavou SR, ústavnými zákonmi, so zákonmi a s inými všeobecne záväznými právnymi predpismi.

Podľa § 18 ods. 2 advokát je povinný pri výkone advokácie postupovať s odbornou starostlivosťou, ktorou sa rozumie, že koná čestne, svedomito, primeraným spôsobom a dôsledne využíva všetky právne prostriedky a uplatňuje v záujme klienta všetko, čo podľa svojho presvedčenia považuje za prospešné. Pritom dbá na účelnosť a hospodárnosť poskytovaných právnych služieb.

Podľa § 18 ods. 3 advokát postupuje pri výkone advokácie tak, aby neznižoval dôstojnosť advokátskeho stavu. V záujme toho je povinný dodržiavať pravidlá profesijnej etiky a iné pravidlá, ktoré určuje predpis komory.

Podľa § 56 ods. 1 disciplinárnym previnením advokáta, euroadvokáta, zahraničného advokáta a medzinárodného advokáta alebo advokátskeho koncipienta je zavinené porušenie povinnosti vyplývajúce z tohto zákona alebo z predpisu komory.

Podľa § 56 ods. 2 za disciplinárne previnenie možno uložiť ako disciplinárne opatrenie:

- a/ písomné napomenutie,
- b/ verejné napomenutie,
- c/ peňažnú pokutu až do výšky 100-násobku minimálnej mesačnej mzdy ustanovenej osobitným predpisom,
- d/ pozastavenie výkonu advokácie uložená od 6-tich mesiacov do 3 rokov,
- e/ vyčiarknutie zo zoznamu advokátov, zoznamu advokátskych koncipientov, zoznamu euroadvokátov, zoznamu zahraničných advokátov alebo zoznamu medzinárodných advokátov.

Podľa § 56 ods. 3 disciplinárny senát pri ukladaní disciplinárneho opatrenia prihliada najmä na rozsah a povahu porušenej povinnosti, na spôsob konania, následok a mieru zavinenia.

Podľa § 56 ods. 5 disciplinárny senát môže upustiť od uloženia disciplinárneho opatrenia za disciplinárne previnenie, ak prerokovanie disciplinárneho previnenia považuje za postačujúce vzhľadom na menej závažný charakter porušenia povinnosti, na spôsob konania alebo mieru zavinenia.

Podľa § 3 Advokátskeho poriadku (schválený Konferenciou advokátov dňa 16. júna 2007) vzťah advokáta a klienta sa zakladá na vzájomnej dôvere.

Podľa § 5 ods. 1 pri poskytovaní právnych služieb je prvoradý záujem klienta. Jeho oprávnené záujmy majú prednosť pred inými záujmami advokáta, ako aj pred jeho ohľadom na iných advokátov.

Podľa § 11 ods. 3 peniaze a iné majetkové hodnoty, ktoré advokát alebo spoločnosť prevzali na stanovený účel, sú povinní opatrovať s odbornou starostlivosťou; nesmú ich použiť na iný, než tento účel. Po skončení zastúpenia ich musia vyúčtovať alebo vrátiť.

Podľa § 13 po skončení zastúpenia sú advokát alebo spoločnosť povinní vec s klientom písomne finančne vysporiadať a vrátiť mu všetky doklady, ktoré im zveril. Vrátenie dokladov zverených klientom nesmie byť viazané na uhradenie odmeny za poskytovanie právnych služieb.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu súdneho spisu zistil, že krajský súd sa náležite a v súlade so zákonom vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu ako i s tvrdeniami žalovaného a dal odpoveď na výklad a aplikáciu použitých zákonných ustanovení v napádaných rozhodnutiach, a preto sa v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi rozhodnutia krajského súdu tak, ako ich uviedol aj v tomto svojom rozsudku a na potvrdenie jeho správnosti považuje za potrebné doplniť, že žalobca žiadnym relevantným spôsobom nespochybnil preukázaný skutkový stav, ktorý bol aj podľa názoru odvolacieho súdu správnymi orgánmi oboch stupňov dostatočne preukázaný.

Okrem všeobecných námietok a tvrdení nepredložil žiadne relevantné dôkazy, ktoré by spochybňovali skutkové zistenia správnych orgánov, ani krajského súdu. Z celého správneho konania, ako aj z konania pred súdom prvého stupňa, sú zrejmé snahy žalobcu o procesné obštrukcie, ktorých jediným cieľom bolo zbytočné predlžovanie konania, v dôsledku čoho by došlo k neúmernému zvyšovaniu nákladov.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu bolo nad všetku pochybnosť preukázané, že žalobca v zistenom rozsahu porušil povinnosti, ktoré mu vyplývajú z príslušných advokátskych predpisov, a preto bolo nevyhnutné, aby za toto svoje správanie niesol zodpovednosť.

Preto po preskúmaní predloženého spisového materiálu a postupu a rozhodnutia krajského súdu odvolací súd dospel k záveru, že krajský súd dostatočne podrobne a presne zistil skutkový stav a vysporiadal sa s relevantnými námietkami žalobcu.

Skutočnosť, ktorými žalobca v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu neboli

zistené v odvolacom konaní. Tieto boli sčasti irelevantné a sčasti totožné s námietkami, ktoré žalobca namietal už v prvostupňovom konaní a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal.

Na základe uvedených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že postup Krajského súdu v Žiline ako aj jeho rozsudok sp. zn. 21S/52/2012 a 21S/62/2012 z 26. septembra 2012 sú správne a v súlade s OSP, ako aj so zákonom o advokácii, a preto napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil podľa ustanovenia § 219 ods. 1 OSP.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa ustanovenia § 250k ods. 1, § 250l ods. 2, § 224 ods. 1 OSP a účastníkom ich náhradu nepriznal, pretože žalobca nemal v odvolacom konaní úspech a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.